

Arrest

nr. 213 076 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij advocaten J. VAN LAER en L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. J. VAN LAER, die loco advocaat L. PARMENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op onbepaalde datum, in functie van haar halfzus/tante met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 24 mei 2017 door de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen niet in overweging genomen. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Op 7 juni 2017 dient verzoeker, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 28 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel bevat een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissingen worden verzoeker op 7 december 2017 ter kennis gebracht.

1.3. Op 7 december 2017 dient verzoeker, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 22 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel bevat een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissingen worden verzoeker op 8 juni 2018 ter kennis gebracht.

1.4. Op 20 juni 2018 dient verzoeker, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 19 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt verzoeker op 20 november 2018 ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 20 november 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [E.B.]

voornaam: [T.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 20.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Het gegeven dat de halfzus en moeder van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Betrokkenes halfzus behoort immers niet

tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn halfzus en moeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene's volle zus, [E.B.O.], diende net als betrokkene drie keer een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvragen werden eveneens geweigerd zodat ook zij net als betrokkene dient terug te keren naar Marokko.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn halfzus ([E.B.A.]), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.05.2017, werd op 21.11.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 24.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 22.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.06.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 19.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 20.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn halfzus ([E.B.A.]), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.05.2017, werd op 21.11.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 24.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 22.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.06.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 19.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij reeds twee jaar in België is. Hij verklaart hij in België is omdat het leven in Marokko niet goed is. Hij verklaart niet terug te kunnen/willen gaan omdat Marokko geen correct land is, de mensen zijn corrupt en er is geen werk. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt. Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Çonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Het eerste middel heeft betrekking op het bevel op zich.

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° Vw.: hij zou in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, hij zou hier zonder een visum verblijven.

Verzoeker wordt concreet verweten dat hij op het Schengengebied verblijft zonder visum. Verzoeker diende al enkele aanvragen in op basis art. 47/1 Vw. Op 20.06.2018 werd er door verzoeker de laatste aanvraag gezinshereniging op basis van art. 47/1 Vw. ingediend. Verzoeker ontving een melding dat hij op 20.12.2018 zijn beslissing kon gaan afhalen. Zijn attest van immatriculatie (AI) was dus nog geldig en hij had dus geldig verblijf. Bovendien was verzoeker in de veronderstelling dat hij nog tot 20.12.2018 geldige verblijfsdocumenten had. Hij moest immers zijn beslissing inzake de aanvraag op 20.12.2018 bij DVZ Antwerpen gaan ophalen (zie stuk 3). Hij had alleszins van 20.06.2018 tot 20.11.2018 geldig verblijf in België.

Vermits verzoeker verbleef in België, kon hij geen visum aanvragen, aangezien dit bij de Ambassade in het land van herkomst, Marokko diende te gebeuren. Bovendien is een visum kort verblijf slechts 3 maanden geldig. Verzoeker had nu op zijn minst een geldig verblijf van 20.06.2018 tot 20.11.2018 – langer dan drie maanden- zodat een visum hier niets aan had verholpen. Het aanvragen van een visum terwijl hij geldig verblijf had in België kan niet redelijk van hem verwacht worden. Zonder visum in België verblijven kan hem dus ook niet worden verweten. Hij had immers een attest van immatriculatie.

Op 20.11.2018 wordt dan plots – een maand eerder dan de aangekondigde afspraak van 20.12.2018 - de beslissing tot weigering dd. 19.11.2018 kennisgegeven. Op hetzelfde moment wordt bestreden beslissing aan hem ter kennis gebracht. Plotsklaps wordt verzoeker zijn AI ingetrokken en heeft hij niet langer de nodige verblijfsdocumenten. Op zijn minst had verweerder een redelijke termijn aan verzoeker moeten geven om zijn verblijf te regulariseren. Een dergelijke manier van handelen is een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”

3.3.2.1.2. Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire

vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder dat hij in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker betwist op zich niet dat hij als Marokkaanse onderdaan visumplichtig is en hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet beschikte over een geldig visum dat hem toegang gaf tot het grondgebied om hier verblijf te houden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, naar aanleiding van zijn meest recente aanvraag tot gezinshereniging van 20 juni 2018, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, zodat hij gedurende de behandelingsperiode van zijn aanvraag op het Belgische grondgebied werd gedoogd.

Op 19 november 2018 werd deze aanvraag geweigerd en op het einde van deze beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”* Deze beslissing stelt aldus een einde aan het attest van immatriculatie, zodat het vanaf dat ogenblik niet langer geldig was.

Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker vanaf deze beslissing nog zou beschikken over enige vorm van verblijfsrecht. De omstandigheid dat op het attest van immatriculatie de datum van 20 december 2018 werd vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder op 19 november 2018 heeft beslist om de aanvraag tot gezinshereniging en bijgevolg het verblijf van verzoeker te weigeren en zijn attest van immatriculatie (dat geldig was voor de behandelingsperiode van deze aanvraag) in te trekken. De omstandigheid dat verzoeker voor de behandeling van zijn aanvraag in het bezit werd gesteld van een tijdelijke titel die zijn verblijf in het Rijk dekte, houdt ook geen machtiging of toelating tot verblijf in en stelt artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet buiten werking. Verweerder kon op het eerste zicht op grond van een correcte feitenvinding en op niet kennelijk onredelijke wijze beslissen dat het legaal verblijf van verzoeker was verstreken.

Verzoeker tracht verder uit te leggen hoe het komt dat hij niet in het bezit is van het vereiste visum. Deze toelichting is op het eerste zicht niet van aard de determinerende vaststelling in de bestreden beslissing onderuit te halen dat hij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verweerder is in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel ook verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*), zij het onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. De loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Waar verzoeker tot drie maal toe een aanvraag tot gezinshereniging in België heeft kunnen indienen, kan hij op het eerste zicht ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hem alsnog een redelijke termijn diende te worden gegeven om zijn verblijf in België in regel te stellen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt prima facie niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, specifiek gericht tegen de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, de schending aan van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 3 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 1, 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Het tweede middel handelt over de afwezigheid van de termijn bij het bevel.

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken en dat er daarom geen termijn wordt toegekend.

Er zou een risico op onderduiken zijn omdat er onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag.

Eerste onderdeel

In bestreden beslissing wordt hierbij geen wettelijke grond voor de motivering van het risico op onderduiken vermeld. Enkel 6° (zesde bolletje) wordt vermeld. Het niet vermelden van de rechtsgrond vormt reeds een schending van de formele motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Verweerder is van oordeel dat er sprake is van een risico op onderduiken omdat verzoeker tot drie maal toe een aanvraag op basis van art. 47/1 Vw. heeft ingediend.

☐ *Eerste subonderdeel*

Allereerst kan verzoeker kop noch staart knopen aan de weergave van de zogenaamde feiten die het risico op onderduiken zouden moeten verantwoorden.

Er wordt melding gemaakt van een weigeringsbeslissing die op 24.11.2018 aan verzoeker zou zijn betekend. Eveneens op 24.11.2018 zou er een nieuwe aanvraag zijn ingediend. Dit is onmogelijk aangezien de bestreden beslissing pas op 20.11.2018 werd genomen.

Bovendien werd, in tegenstelling tot wat bestreden beslissing stelt op 24.5.2017 geen bijlage 20 afgeleverd. Er werd enkel een bijlage 19quinquies op 24.5.2017 (zie stuk 2) afgeleverd omdat de afstammingsband niet voldoende was aangetoond. Dit kan niet als een ‘volwaardige aanvraag’ worden beschouwd.

Verder werd er een aanvraag ingediend op 07.06.2017, die werd geweigerd op 28.11.2017 en betekend op 07.12.2017. Er werd geen aanvraag op 24.11.2017 of 24.11.2018 ingediend. Een latere beslissing dd. 22. 05.2018 werd betekend op 8 juni 2018 (zie stuk 2), en niet op 8.11.2018.

Verweerder heeft er in elk geval een soep van gemaakt en gebruikt klaarblijkelijk haast willekeurige data van beslissingen en kennisgevingen.

Gelet op het feit dat deze verschillende aanvragen voor verweerder het enige element vormen dat het risico op onderduiken verantwoordt (zie ook verder), dan dient dit op zijn minst op een heldere en correcte manier verantwoord en gemotiveerd te worden, na een zorgvuldig onderzoek. Nu lijkt dit geenszins het geval te zijn geweest. Door op zo’n dergelijk verwarrende manier te handelen is de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

☐ *Tweede subonderdeel*

Verweerder stelt dat er sprake is van een risico op onderduiken en verwijst enkel naar enkele eerdere aanvragen. Dit volstaat immers geenszins om te kunnen besluiten tot het bestaan van een risico op onderduiken.

Er diende een individueel onderzoek te worden gedaan naar de criteria uit artikel 1 Vw. waarbij er rekening diende te worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te

concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

Zie arrest nr. 207 637 van 10 augustus 2018:

3.2.6. In het terugkeerhandboek benadrukt de commissie nogmaals dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Generaliserende bepalingen doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (Commission recommendation (EU) 2017/2338 of 16 november 2017 establishing a common ‘return handbook’ to be used by member states’ competent authorities when carrying out return-related tasks, L 339/92, L 339/108-109, L 339/111).

Een dergelijk individueel onderzoek werd niet gevoerd. Dit blijkt vooreerst uit het feit dat de motivering voor verzoeker en zijn zus, Ouafa, exact hetzelfde is (zie stuk 4), met dezelfde vergissingen en precies hetzelfde woordgebruik. Nochtans zijn hun omstandigheden niet volledig identiek.

Er dient bovendien rekening te worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval. Dit is niet gebeurd.

Zo werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker al sinds 2016 een vast adres is, waar hij steeds kan worden aangetroffen. Verzoeker heeft dit steeds duidelijk gemeld aan de diensten van verweerder en dit is meerdere malen bevestigd na woonstcontroles.

Zie arrest nr. 206 468 van 3 juli 2018:

De verzoekende partij lijkt derhalve te kunnen worden gevolgd waar zij betoogt dat dat het risico op onderduiken in het licht van artikel 74/14, § 3, 1° niet op zorgvuldige wijze werd beoordeeld. Immers blijkt op geen enkele wijze dat rekening werd gehouden met het feit dat zij een vast adres heeft en wettelijk samenwonend is met haar partner en dat zij twee minderjarige kinderen heeft die op hetzelfde adres verblijven. Het is heel duidelijk dat de verwerende partij louter op automatische wijze heeft afgeleid uit de toepassing van één van de criteria. Derhalve blijkt niet dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze het actueel en reëel risico op onderduiken heeft beoordeeld, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Verzoeker heeft zich verschillende malen bij de Stad Antwerpen, Dienst Vreemdelingenzaken gemeld om een verblijfsaanvraag in te dienen, en heeft dus nooit de intentie gehad om onder te duiken. Meer nog, hij heeft zich bij de verschillende verblijfsaanvragen steeds aangeboden bij verweerder, om verweerder te laten oordelen over zijn recht op verblijf. Hij heeft zich dus niet heimelijk verborgen of leefde niet ondergedoken. Dit werd niet mee in overweging genomen.

Er werd verder geen rekening gehouden met de constructieve houding van verzoeker. Hoewel op de ochtend van 20.11.2018 de politiediensten plots voor verzoeker zijn deur stonden, er geen huiszoekingsbevel was en hij op dat moment nog geen weigeringsbeslissing had ontvangen, werden de politiediensten in het huis binnengelaten, zonder zich op dat moment te verzetten.

Zie arrest nr. 207 637 van 10 augustus 2018:

3.2.7. Uit de motivering blijkt niet dat rekening werd gehouden met onder meer het gegeven dat de verzoekende partij zich vrijwillig heeft aangeboden bij de politiediensten. Dit element is echter op het eerste zicht niet van enige relevantie ontdaan om te bepalen of er sprake is van een risico op onderduiken daar men de individuele situatie in haar totaliteit dient te beoordelen.

Ook werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker naar school gaat (zie stuk 7) en zich niet probeert te onttrekken van de politiediensten of de diensten van verweerder. Hij begeeft zich in het maatschappelijk verkeer, zonder zich clandestien te willen verbergen.

Ten slotte werden de verblijfsaanvragen effectief op een serieuze wijze ingediend, met een grote hoeveelheid stukken en niet als vertragsmanoeuvre. Dit dient duidelijk uit het administratief dossier te blijken.

Verder wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op ‘objectieve en ernstige elementen’ dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken. Het enige waarnaar verweerder verwijst zijn de eerder aanvragen. Nochtans zijn er verschillende elementen die net aantonen dat er geen risico op onderduiken is.

Verzoeker heeft zich nooit heimelijk gedragen en heeft nooit valse documenten voorgelegd. Hij heeft steeds gebruik gemaakt van de geijkte procedures en nooit enige intentie gehad om zich te verbergen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste

adres woonde, samen met zus, neven, nichten, ooms en tante en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net in alle rust zijn leven in België probeerde op te starten

Verweerder heeft zich blindgestaard op het feit dat er verschillende verblijfsaanvragen werden ingediend. Hij heeft vervolgens op een automatische manier geoordeeld dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken omwille van meerdere verblijfsaanvragen. Een dergelijke automatische gang van zaken is onvoldoende in het licht van de beoordeling van het risico op onderduiken. Zelf als aan één of meerdere criteria van voldaan –quod non-, dan volstaat dit niet om te komen vast te staan dat er een risico is op onderduiken.

Zo stelt het Terugkeerhandboek duidelijk (zie stuk 9):

Automatische aannames (zoals "illegale binnenkomst = risico op onderduiken") moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Bij deze beoordeling moeten alle relevante factoren worden meegewogen, met 12 inbegrip van de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkenen, en in sommige gevallen kan komen vast te staan dat er geen risico op onderduiken bestaat, ook al is aan een of meer van de criteria uit nationale wetgeving voldaan.

☐ Derde subonderdeel

Het Terugkeerhandboek vermeldt de criteria die in de nationale wetgeving voorkomen (zie stuk 9): het ontbreken van documenten; een gebrek aan medewerking bij het vaststellen van de identiteit; het ontbreken van een verblijfplaats; het gebruik van valse documenten of de vernietiging van bestaande documenten; herhaaldelijk verzuim zich bij de relevante autoriteiten te melden; de expliciete verklaring de voorschriften niet te zullen eerbiedigen; veroordeling voor strafbare feiten; niet-naleving van een inreisverbod; niet-naleving van een terugkeerbesluit; voorafgaand gedrag (bijv. ontsnapping); het ontbreken van financiële middelen; de persoon is het voorwerp van een door een andere lidstaat genomen terugkeerbesluit; niet-naleving van de verplichting tot vrijwillig vertrek.

De reden waarnaar verweerder verwijst, namelijk het indienen van meerdere aanvragen na elkaar, staan hierin niet vermeld.

Noch de Burgerschapsrichtlijn 2004/38, noch de Belgische regelgeving vermeldt bovendien ergens dat er een maximum is qua het aantal aanvragen die zouden mogen worden ingediend. Het indienen van meerdere aanvragen gezinshereniging als hét bewijs beschouwen van het risico op onderduiken vormt in die zin een beperking op art. 3.2 en 7.2 van de Burgerschapsrichtlijn, die stellen dat familieleden van Unieburgers recht hebben op verblijf én dat de binnenkomst en het verblijf voor andere familieleden vergemakkelijkt moeten worden.

Derhalve is argumentatie dat het indien van meerdere aanvragen als een risico op onderduiken moet worden beschouwd niet in overeenstemming met de Terugkeerrichtlijn en de Burgerschapsrichtlijn.

☐ Vierde subonderdeel

In art. 3.7 van de Terugkeerrichtlijn wordt het „risico op onderduiken” omschreven als ‘het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht’.

Hoewel de Belgisch wet ‘op basis van een of meer volgende objectieve criteria’ stelt, is dit niet Richtlijnconform. De richtlijn stelt immers duidelijk dat er sprake moet zijn van redenen en op basis van criteria. Het gaat over meerdere redenen en meerdere criteria.

In bestreden beslissing wordt er enkel verwezen naar het indienen van meerdere aanvragen. Dit volstaat niet.”

3.3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In de bestreden beslissing wordt, naast de redenen waarom er grond is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, evenzeer geduid waarom verzoeker niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van mening dat er een risico op onderduiking bestaat. Een argument, gesteund op de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker zelf verwijst, wordt in dit verband naar voor gebracht. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker valt onder het objectieve criterium dat wordt vermeld in punt 6° van de voormelde bepaling en dat inhoudt dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Er volgt een concrete duiding waarom in casu dit criterium volgens verweerder speelt en in het geval van verzoeker wijst op een risico op onderduiken.

Verzoeker houdt op het eerste zicht onterecht voor dat de bestreden beslissing geen rechtsgrond vermeldt voor het weerhouden risico op onderduiken. Op lezing van verzoekers middel blijkt ook voldoende duidelijk dat hij er kennis van heeft dat dit motief steunt op artikel 74/14, § 3, 1° juncto artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst zelf naar het artikel 1 van de Vreemdelingenwet, en kan dan ook worden geacht kennis te hebben van de hierin vervatte bepalingen.

In het licht van de voorziene motivering, waarbij wordt ingegaan op de concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken om het risico op onderduiken en de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te onderbouwen, kan verzoeker prima facie ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing op dit punt stereotiep is gemotiveerd. Alleszins, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich ook nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering verschaft verzoeker prima facie het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, waardoor het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker geeft er in zijn middel ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen ten grondslag liggen, waar hij inhoudelijke grieven hiertegen ontwikkelt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.2.3. Het middel wordt verder bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals reeds werd gesteld, is de beslissing om verzoeker niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijpings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium zoals dit is voorzien in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Meer concreet wordt toegelicht dat verzoeker tot driemaal toe

nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn halfzus met de Nederlandse nationaliteit. Hij wijst erop dat de eerste aanvraag op 21 november 2017 werd geweigerd, onder meer omdat verzoeker niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België afhankelijk te zijn van zijn halfzus. Nog dezelfde dag dat deze beslissing hem samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zo vervolgt verweerder, diende verzoeker een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn halfzus in. Ook deze aanvraag werd afgewezen met bevel om het grondgebied te verlaten. Binnen de maand na betekening van deze beslissingen diende verzoeker voor de derde maal een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn halfzus in, die evenzeer diende te worden afgewezen.

Verzoeker betoogt dat het onredelijk is om louter op basis van het feit dat hij drie keer een aanvraag om gezinshereniging indiende een risico op onderduiken af te leiden. Hij stelt sinds meer dan twee jaar een vast adres in België te hebben. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot drie keer toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat hij telkens onmiddellijk of quasi onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten, en voor de termijn van vrijwillig vertrek een einde nam, telkens een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte. Hiermee voorkwam hij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend kan wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is – dit bovendien tot tweemaal toe – maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. Het gegeven dat verzoeker in België een vast verblijfsadres heeft, doet hier op het eerste zicht ook niet anders over oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam verzoeker door zijn handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de concrete data van de eerdere aanvragen en weigeringsbeslissingen met bevel om het grondgebied te verlaten niet geheel overeenkomen met de werkelijke data, zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier. Dit gegeven doet *prima facie* evenwel nog geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. De stukken van het administratief dossier bevestigen op het eerste zicht immers wel degelijk dat verzoeker, nadat hij op 7 december 2017 kennis nam van de weigeringsbeslissing van 28 november 2017 dat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten, nog tot tweemaal toe, onmiddellijk of quasi onmiddellijk, binnen de termijn voor vrijwillig vertrek, een nieuwe aanvraag indiende op dezelfde grond. *Prima facie* blijkt dus niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek. De vaststelling blijft *prima facie* overeind dat verzoeker telkens na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en van een verwijderingsmaatregel onmiddellijk of quasi onmiddellijk een nieuwe verblijfsaanvraag indiende. Er blijkt hierbij ook niet dat verweerder in zijn motivering specifiek heeft verwezen naar de afgewezen eerste aanvraag tot gezinshereniging, die werd afgewezen omwille van het niet aantonen van de familieband.

Verzoeker benadrukt vervolgens dat het risico op onderduiken moet worden vastgesteld op basis van een individueel onderzoek en door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals dit ook wordt bepaald in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat het vereiste individuele onderzoek niet werd gevoerd en op automatische wijze werd besloten tot een risico op onderduiken omdat hij meerdere aanvragen indiende of omdat aan één van de criteria was voldaan. Dit wordt volgens hem bevestigd door het gegeven dat, wat zijn zus betreft, er sprake is van een identieke motivering op dit punt, terwijl hun situatie niet volledig identiek is. Hij stelt verder dat *in casu* geen rekening is gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval. Meer bepaald is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden met het gegeven dat hij steeds een vast adres heeft gehad in België, dat hij zich nooit heeft verborgen gehouden of ondergedoken heeft geleefd, dat hij zich constructief heeft opgesteld waar hij op 20 november 2018 de politiediensten toegang gaf tot de woning en zich niet verzette, dat hij hier school loopt en dat hij zijn verblijfsaanvragen steeds op serieuze wijze

indiende met voorlegging van een grote hoeveelheid stukken en niet als vertragsmanoeuvre. Hij is van mening dat deze elementen het risico op onderduiken tegenspreken.

In het licht van de omstandige motivering in de bestreden beslissing tot verzoeker telkens een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op dezelfde (rechts)grond indiende, onmiddellijk of quasi onmiddellijk nadat hem de vorige weigeringsbeslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, en telkens voordat de termijn voor vrijwillig vertrek een einde nam, kan *prima facie* niet zonder meer worden gesteld dat op automatische wijze en zonder enig individueel onderzoek een risico op onderduiken werd vastgesteld. Verweerder heeft concreet geduid waarom *in casu* het gehanteerde objectieve criterium speelt en dit in het geval van verzoeker wijst op een risico op onderduiken. Het gegeven dat het risico op onderduiken voor hem en zijn zus op gelijke wijze is gemotiveerd, toont zulks op het eerste zicht ook nog niet aan, net omdat niet kan worden ontkend dat hun beider situaties zeer gelijkend zijn. Verzoeker toont *prima facie* niet concreet aan dat de eventuele verschillen die er alsnog bestaan in de situatie van hemzelf en zijn zus van aard zijn dat deze dienden te leiden tot een verschillende beoordeling wat betreft het risico op onderduiken.

Waar verzoeker stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn vaste verblijfsadres in België, het gegeven dat hij zich nooit heeft verborgen gehouden of ondergedoken heeft geleefd en het gegeven dat hij zich in het maatschappelijk verkeer begeeft waar hij Nederlandse taallessen en lessen maatschappelijke oriëntatie volgt, wordt herhaald dat verzoeker door zijn handelen en de opeenvolging van aanvragen net voorkwam dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. In deze situatie blijkt op het eerste zicht niet dat de voormelde ingeroepen elementen een tegenindicatie vormen voor een risico op onderduiken en deze ten onrechte niet specifiek in de beoordeling zijn betrokken.

Ook het gegeven dat verzoeker zich constructief opstelde waar hij op 20 november 2018 de politiediensten toegang gaf tot de woning en zich niet verzette, volstaat op het eerste zicht niet als tegenindicatie voor een risico op onderduiken. Hieruit blijkt nog niet dat verzoeker daadwerkelijk voornemens is om gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en hij zich hieraan niet zal willen onttrekken.

Verzoeker kan vervolgens op het eerste zicht ook niet zomaar worden gevolgd in zijn betoog dat hij zijn verblijfsaanvragen steeds op serieuze wijze indiende met voorlegging van een grote hoeveelheid stukken en niet als vertragsmanoeuvre. In de beslissing van 22 mei 2018 werd geoordeeld dat verzoeker, voor wie op 28 november 2017 reeds werd vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten laste was van deze laatste, ten opzichte van zijn vorige aanvraag tot gezinshereniging enkel nog een gesolliciteerde verklaring op eer van de Nederlandse referentiepersoon zelf voorlegde, hetgeen bezwaarlijk als een objectief stuk is te beschouwen. In de beslissing van 19 november 2018 waarbij verzoekers meest recente aanvraag om gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse halfzus werd geweigerd, is er sprake van dat verzoeker ter staving van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland enkel nog een deelcertificaat Nederlands voorlegde. Op het eerste zicht dringt de vaststelling zich dan ook op dat verzoeker in het kader van zijn volgende aanvragen tot gezinshereniging niet langer objectieve dan wel pertinente en relevante elementen en/of stukken kon aanbrengen wat betreft de geldende verblijfsvoorwaarden. Er blijkt niet dat deze aanvragen een redelijke kans op slagen hadden, of waren ingegeven door concrete argumenten die verzoeker nog kon aanbrengen die de eerdere beslissing(en) alsnog kon(de)n ombuigen. Deze aanvragen lijken dan ook eerder gericht op een verlenging van haar gedoogd verblijf in België, en het voorkomen dat een situatie ontstaat waarin zij kan worden verwijderd van het grondgebied. In deze omstandigheden komt het de Raad op het eerste zicht niet kennelijk onredelijk voor waar een risico op onderduiken wordt weerhouden in hoofde van verzoeker op grond van de weergegeven motieven.

In zoverre verzoeker daarnaast betoogt dat noch de richtlijn 2004/38 noch de Belgische regelgeving voorziet in een maximum aantal verblijfsaanvragen en dat, door het indienen van meerdere aanvragen om gezinshereniging te beschouwen als een risico op onderduiken, een beperking wordt ingevoerd op de artikelen 3.2 en 7.2 van de richtlijn 2004/38, wordt herhaald dat verzoeker niet zozeer wordt tegengeworpen meerdere aanvragen om gezinshereniging te hebben ingediend, maar wel dat hij telkens onmiddellijk of quasi onmiddellijk na de weigering van de verblijfsaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten, voor de termijn van vrijwillig vertrek een einde nam, een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond indiende. En zoals hierboven werd vastgesteld, lijken deze volgende aanvragen eerder gericht op een verlenging van zijn gedoogd verblijf in België, en het

voorkomen dat een situatie ontstaat waarin hij kan worden verwijderd van het grondgebied. De bestreden beslissing verhindert verzoeker verder op geen enkele wijze om in de toekomst, al dan niet vanuit zijn herkomstland, nieuwe aanvragen tot gezinshereniging op dezelfde (rechts)grond in te dienen. Zij vormt hiervoor geen belemmering. Deze beslissing verhindert hem evenmin om, als zijn aanvraag dan alsnog positief zou worden beoordeeld, zijn halfzus in België te vervoegen. In deze omstandigheden blijkt niet dat verweerder *in casu* enige beperking heeft ingevoerd op de voormelde bepalingen van de richtlijn 2004/38, waarvan bovendien ook niet blijkt dat verzoeker zich hierop dan rechtstreeks kan beroepen. Deze bepalingen zijn immers omgezet in de nationale wetgeving en er blijkt niet dat dit niet op correcte wijze is gebeurd. Er blijkt ook niet dat artikel 7.2 van de richtlijn 2004/38 betrekking heeft op de zogenaamde “*andere familieleden*”.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat in het terugkeerhandboek, waar wordt ingegaan op de in de nationale wetgeving gehanteerde criteria, geen melding wordt gemaakt van het thans gehanteerde criterium voor het risico op onderduiken, merkt de Raad op dat de geactualiseerde versie van het terugkeerhandboek (zie aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken (*Pb.L.* 19 december 2017, afl. 339, 83) duidelijk vermeldt dat de lidstaten over een ruime vrijheid beschikken bij het vaststellen van die criteria en duidelijk stelt dat in nationale wetgeving andere dan de vermelde objectieve criteria kunnen worden vastgelegd om te bepalen of een risico op onderduiken bestaat. De verwijzing naar het terugkeerhandboek volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat geen toepassing kon worden gemaakt van het criterium vervat in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet om het risico op onderduiken te onderbouwen, of zulks in strijd zou zijn met de terugkeerrichtlijn. Deze kritiek komt ook eerder voor als een kritiek op de wet, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Verzoeker wijst ten slotte op de definitie van het risico op onderduiken in artikel 3.7 van de terugkeerrichtlijn, die luidt als volgt: “*Het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.*” Hieruit leidt de Raad op het eerste zicht niet af dat in een individueel geval het risico op onderduiken niet afdoende kan worden onderbouwd door te verwijzen naar één specifiek en objectief criterium zoals bepaald in de nationale wetgeving, of als zou steevast sprake moeten zijn van meerdere criteria. Het terugkeerhandboek sluit ook geenszins uit dat een van de criteria op zichzelf reeds kan volstaan en benadrukt vooral het belang van het individuele onderzoek. Er blijkt *prima facie* niet dat de Belgische wetgeving niet richtlijnconform zou zijn. Er werd verder reeds afdoende geduurd dat verzoeker ten onrechte stelt dat de enige reden die in zijn geval wordt weerhouden, is dat hij meerdere aanvragen indiende. Hij gaat voorbij aan de bijkomende reden dat deze aanvragen onmiddellijk of quasi onmiddellijk werd ingediend na afsluiting van de voorgaande. Verzoekers betoog kan op het eerste zicht dan ook niet overtuigen.

Op het eerste zicht toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan steunt op onjuiste feitelijke gegevens of hieraan een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van het bestuur ten grondslag ligt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Evenmin kan *prima facie* een schending van de aangehaalde wettelijke bepalingen worden weerhouden.

3.3.2.2.4. Het middel is niet ernstig.

3.3.2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van de omzendbrief van 10 juni 2011.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel

Verzoeker ontving op 20.11.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (bijlage 13 septies).

Op 19.11.2018 wordt er echter besloten tot een weigering zónder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (zie stuk 4). De standaard bijlage 20 bevat wél een bevel. Verweerder heeft dus ondubbelzinnig besloten tot een weigering van verblijf zonder op te dragen het grondgebied te verlaten en hij heeft zo omtrent het afleveren van een bevel een duidelijk standpunt ingenomen. Deze beslissing werd op 20.11.2018 aan verzoeker betekend.

Op 20.11.2018 wordt er plots wel een bevel, met terugleiding en met vasthouding genomen. Hoewel de omstandigheden niet lijken te zijn gewijzigd, zou verweerder op zijn minst extra motiveren om welke redenen of omwille van welke omstandigheden er nu wel een bevel wordt afgeleverd. Dit is niet gebeurd.

Beide beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Tweede onderdeel

Verzoeker ontving een bericht dat hij op 20.12.2018 naar de gemeente diende te komen om zijn beslissing te komen afhalen (zie stuk 3).

Plots wordt er een volle maand eerder een actie ondernomen en wordt er eerder een beslissing genomen. Plots wordt verzoeker opgesloten.

Nochtans legt de omzendbrief van 10 juni 2011 de stappen vast die dienen te worden gevolgd. Conform IV verzoeker had eerst opgeroepen moeten worden, zoals ook effectief gebeurde. Op zijn minst had verweerder de afspraak moeten afwachten en eventueel bij het niet opdagen van verzoeker nieuwe stappen moeten ondernemen.

De manier waarop verweerder nu heeft gehandeld, schendt het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht."

3.3.2.3.2. Verzoeker kan op het eerste zicht niet worden gevolgd waar hij, in een eerste onderdeel van het middel, voorhoudt als zou uit het gegeven dat verweerder op 19 november 2018 een beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, op ondubbelzinnige wijze blijken dat verweerder heeft besloten om in de huidige omstandigheden af te zien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor hij – door op 20 november 2018 de thans bestreden beslissing te nemen – zou zijn teruggekomen op een eerder door hem ingenomen standpunt. Mocht dit het geval zijn geweest, kan ook niet worden ingezien dat verweerder de beide beslissingen samen op 20 november 2018 ter kennis bracht aan verzoeker. Er dient *prima facie* op basis van de voorliggende stukken te worden aangenomen dat verweerder zich op 19 november 2018 enkel heeft willen uitspreken over de verblijfsaanvraag. Er blijkt op het eerste zicht ook niet dat verweerder door het nemen van de beslissing van 19 november 2018 enige concrete toezegging of belofte heeft gedaan om af te zien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of dat verzoeker, die wist of diende te weten dat hij enkel werd gedoogd in België hangende zijn aanvraag, enig rechtmatig vertrouwen kon koesteren dat hem niettegenstaande de afwijzing van zijn aanvraag om gezinshereniging geen bevel zou worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan in de gegeven omstandigheden *prima facie* dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de motivering van de bestreden beslissing bijkomend diende te worden geduid waarom, in tegenstelling tot de dag daarvoor, alsnog bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Het volstaat op het eerste zicht waar verweerder in het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2018 duidt om welke redenen hij het nodig achtte verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met grensleiding, zoals hij heeft gedaan. Hiermee wordt verzoeker voldoende geïnformeerd over de feitelijke en juridische overwegingen die tot de bestreden beslissing hebben geleid, zodat hij op nuttige wijze hiertegen in rechte kan opkomen.

Verzoeker kan op het eerste zicht dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat er sprake is van een gebrek in de motivering. Evenmin blijkt dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of hieraan een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van het bestuur ten grondslag ligt. Er blijkt ook niet dat verzoeker enige rechtmatig vertrouwen kon koesteren dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven na de afwijzing van zijn verblijfsaanvraag. Een schending van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur blijkt *prima facie* dus niet.

Waar verzoeker in een tweede onderdeel van het middel nog betoogt dat de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zijn miskend waar de procedure zoals voorzien in een omzendbrief van 10 juni 2011 niet zou zijn gevolgd, wijst de Raad er allereerst op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De bewering van verzoeker dat een inbreuk is gepleegd op een norm die is opgenomen in een omzendbrief kan derhalve op zich niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onwettig is. Verweerder heeft verder de wettelijke bepalingen aangeduid die hem toelaten om *in casu* verzoeker niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en hem vast te houden met het oog op een gedwongen grensleiding. Deze bepalingen, waarvan verzoeker op het eerste zicht niet aantoonde dat deze incorrect zijn toegepast, primeren. Er blijkt niet dat in de voorliggende situatie de door verzoeker aangehaalde bepalingen in de betreffende omzendbrief, die handelen over de voorbereiding van de terugkeer terwijl

verzoeker niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, nog enige gelding hebben. Er blijkt *prima facie* dan ook evenmin dat verzoeker zich dienstig kan steunen op de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur in samenhang met de voormelde omzendbrief.

Het middel is niet ernstig.

3.3.2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“Toepassing van hoorrecht:

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven, met zijn zus, halfzus en moeder en de 37 andere familieleden die in België wonen, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur (er werd ook een inreisverbod van drie jaar opgelegd).

Uw Raad stelt in haar inmiddels vaste rechtspraak dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Dit wordt bevestigd in de vaste rechtspraak (zie arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018):

“Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt in het bijzonder, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt in het bijzonder, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak)."

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijkluidend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten en de nadruk legt op het belang van het hoorrecht in het kader van art. 74/13 Vw. en art. 8 EVRM; verzoeker sluit zich bij deze arresten.

Concrete toepassing op het bevel

Eerste onderdeel: betreffende het hoorrecht op zich, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel

□ Eerste subonderdeel

Verzoeker had, indien hij door verweerder verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Zijn hoorrecht moet hem in staat stellen op nuttig op te komen voor zijn belangen.

Dit was echter in casu niet het geval.

Zie hieromtrent nogmaals arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018:

“Het blijkt prima facie dan ook niet dat de verzoekster door de politiediensten of door de diensten van de verweerder voorafgaand aan het thans bestreden terugkeerbesluit in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over al die elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. supra) ter zake moeten worden gedekt. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de motieven van de bestreden akte, kan op het eerste gezicht blijken dat de verzoekster bij haar vrijheidsbeneming en voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsmaatregel in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen in het kader van de besluitvormingsprocedure bij het opleggen van een terugkeerbesluit en het voorzien van een dwanguitvoering ervan. In de huidige stand van het geding kan de verweerder dan ook niet worden bijgetreden waar hij lijkt voor te houden dat voorafgaand aan de bestreden beslissingen werd voldaan aan het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.”

De politiediensten stonden om half zeven 's ochtend voor de deur van verzoeker, om verzoeker en zijn zus mee te nemen.

Hoewel verzoeker uitdrukkelijk wenst te stellen dat hij in deze procedure de vasthouding niet in het geding betreft- dit is uiteraard de bevoegdheid van de raadkamer- dient hij op te merken dat de bestreden beslissing in feite al vaststond vooraleer verzoeker werd gehoord. Hij wenst er duidelijk op te wijzen dat het problematische karakter bij het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn ligt, zodat dit wel binnen de bevoegdheid van uw Raad ligt.

De ochtend van 20.11.2018 stonden de politiediensten om 6u30 voor verzoeker zijn deur. Hij ontving geen administratieve beslissing, hij werd samen met zijn zus onmiddellijk meegenomen naar het politiecommissariaat en hij werd niet gehoord bij hun thuis. Uit bestreden beslissing (zie stuk 1), blijkt dat de vrijheidsberoving al plaatsvond om 06u35. Nochtans was er op dat moment enkel een beslissing genomen waarbij er een weigering van het verblijfsrecht zónder een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, maar deze was zelfs nog niet ter kennis van verzoeker gebracht.

Omwille van het feit dat verzoeker onmiddellijk werd meegenomen, stond het al vast dat bestreden beslissing, namelijk ‘een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn, met vasthouding met het oog op verwijdering’ zou worden afgeleverd vooraleer verzoeker werd gehoord. Het moest om 6u30, voor het horen, ondubbelzinnig vast hebben gestaan dat er een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgeleverd én het stond vast dat er geen termijn zou worden toegekend. Zonder deze beslissingen hadden de politiediensten immers zeker geen grond gehad om verzoeker mee te nemen.

Door op zo'n manier te handelen, wordt het nuttig effect van het hoorrecht teniet gedaan en hierom alleen al is er sprake van een schending van art. 41 EU-handvest.

☐ *Tweede subonderdeel*

Om daadwerkelijk het hoorrecht te respecteren, dient verzoeker zijn standpunt nuttig te kunnen meedelen. Dit dient te gebeuren in de taal die verzoeker spreekt.

In casu was er geen tolk aanwezig in het politiecommissariaat en er was geen vragenlijst in het Berbers. Verzoeker volgt wel Nederlandse les maar heeft slechts een beperkte kennis van de Nederlandse taal. Hij spreekt voornamelijk Berbers.

Zie arrest RvV nr. 198 069 van 17 januari 2018

In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat dit administratief verslag door geen van de partijen - dit is noch de verzoekster, noch de inspecteur van de politie, noch de verweerder - werd ondertekend. Evenmin blijkt, zoals de raadsman van de verzoekster ter terechtzitting opmerkt, dat de verzoekster bij haar vrijheidsbeneming de bijstand kreeg van een tolk. De vraag dringt zich ook op of het vermeende “gehoor” dan wel is verlopen volgens de regels van de kunst.

Daarnaast kan uit het summiere administratief verslag op geen enkele wijze blijken welke vragen precies aan de verzoekster werden gesteld en wat de verzoekster ten overstaan van de politiediensten precies heeft verklaard. Nergens in het administratief dossier bevindt zich een afschrift van een daadwerkelijk gehoor dat zou hebben plaats gevonden op 7 januari 2018, laat staan een ondertekend afschrift ervan. Nog meer van belang is het feit dat uit de tekst die wordt weergegeven onder de noemer “omstandigheden van de vaststelling” blijkt dat heel hard wordt gefocust op de vaststellingen met betrekking tot het illegaal verblijf van de verzoekster en de omstandigheden van haar vrijheidsbeneming en de overdracht naar de cel. Slechts in één korte zin wordt vermeld dat de verzoekster aangeeft dat zij geen man of kinderen heeft. Er blijkt niet in welk kader de verzoekster dit zou gemeld hebben. Het verslag vreemdelingencontrole betreft overigens een voorgedrukt formulier, waar tal van onderdelen zijn opgesomd. Zo staan onder de noemer “identiteit vreemdeling”, naast de naam en voornaam, geboortedatum, geslacht en nationaliteit, onder meer de volgende rubrieken vermeld: moedertaal, fysieke toestand, bestaansmiddelen, reden verblijf, verblijf particulier, adres van verblijf (straat, nummer, gemeente), naam en voornaam vader en moeder, naam en voornaam vergezeller, link met de vreemdeling. Het verslag bevat tevens een aantal rubrieken onder de noemer “documenten” en “andere familieleden België”.

Geen van deze rubrieken is echter ingevuld, hetgeen er alvast op lijkt te wijzen dat de verzoekster hieromtrent ook niet werd gehoord. Het blijkt prima facie dan ook niet dat de verzoekster door de politiediensten of door de diensten van de verweerder voorafgaand aan het thans bestreden terugkeerbesluit in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over al die elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. supra) ter zake moeten worden gedekt. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de motieven van de bestreden akte, kan op het eerste gezicht blijken dat de verzoekster bij haar vrijheidsbeneming en voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsmaatregel in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen in het kader van de besluitvormingsprocedure bij het opleggen van een terugkeerbesluit en het voorzien van een dwanguitvoering ervan. In de huidige stand van het geding kan de verweerder dan ook niet worden bijgetreden waar hij lijkt voor te houden dat voorafgaand aan de bestreden beslissingen werd voldaan aan het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Uiteraard kon verzoeker van zijn hoorrecht niet daadwerkelijk en niet nuttig gebruik maken. Zijn Nederlands is zeer beperkt (dit blijkt ook het feit dat hij pas aan de basislessen Nederlands is begonnen (zie stuk 7)), hij begreep de eenvoudige en korte vragen zelfs niet en er was geen tolk aanwezig.

In het arrest nr. 208 623 van 3 september 2018 van uw Raad wordt de bijstand van een tolk in het kader van het hoorrecht uitdrukkelijk niet uitgesloten.

“Daargelaten de vraag of het Unierecht vereist dat men moet bijgestaan worden door een tolk en een raadsman, moet in elk geval blijken dat de betrokkene op dienstige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen zodat de gemachtigde alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig kan onderzoeken en het besluit toereikend kan motiveren.”

Door de afwezigheid van een tolk kon verzoeker niet alle nuttige elementen naar voren schuiven en zijn hoorrecht daadwerkelijk uitoefenen (zie ook tweede onderdeel).

Als het hoorrecht op zich niet reeds geschonden is, dan is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd kon dus geen zorgvuldig onderzoek worden gevoerd en derhalve is er sprake van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel: Wat betreft de toepassing van artikel 8 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zowel in het kader van het hoorrecht, als omwille van de bepalingen van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw., dient er rekening te worden gehouden met het familie- en gezinsleven.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familieleven en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het hier bijgevoegde UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in onder meer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijningen):

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la padie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende

partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

...

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

...

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de

verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

...

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

Zoals hiervoor reeds uiteengezet betreft het hier een situatie van eerste toelating tot verblijf waar er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar waarbij moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

...

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat reeds "bij het nemen" en dus in de besluitvormingsprocedure inzake de verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Een beoordeling achteraf, in de nota met opmerkingen kan de onwettig tot stand gekomen beslissing dan ook niet wettiggen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM en 74/13 Vw. op zich zijn geschonden. Minstens zijn deze geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht (zie hierboven).

Zoals de hierboven aangehaalde rechtspraak verduidelijkt is er een positieve verplichting voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De staat dient hierbij een adequate belangenafweging (fair balance toets) te doen. Bovendien diende er ook rekening te worden gehouden met de belangen van de kinderen. Dit gebeurt op geen enkele wijze, hoewel dit nochtans verplicht is in het licht van art. 74/13 Vw., art. 8 EVRM en art. 3 IVRK.

Art. 74/13 Vw. stelt duidelijk en ondubbelzinnig dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hoewel verweerder stelt dat er aan de vereisten van art. 74/13 Vw. is voldaan, is dit louter een formele vermelding.

Er is ondubbelzinnig sprake van een uitgebreid familie- en gezinsleven. Het gaat echter niet enkel over de banden waarover verweerder spreekt. Verweerder spreekt over de halfzus en de moeder van betrokkene die in België gevestigd zijn. Dit is echter te beperkt en doet de waarheid oneer aan.

Immers ál verzoeker zijn familie woont in België. Maar liefst 40 familieleden van verzoeker wonen in België: Verzoeker voegt hiervan een lijst (zie stuk 8). Niet alleen zijn moeder en halfzus, met wie hij samenwoont, maar hij vormt ook een gezin met zijn nonkel Ahmed, zijn neven Ismaël en Soufiane en zijn nichten Oumaima en Soumia. Zij wonen allemaal op de Stevenslei 8, 2100 Deurne (zie stuk 6). Zowel al de directe familieleden (moeder, zus en halfzus (zelfde vader)), als andere hechte familieleden wonen in België. Zij behoren tot het kerngezin aangezien er sprake is van samenwoning en financiële afhankelijkheid (de oom Ahmed en tante Aicha staan financieel in voor verzoeker, die geen inkomsten heeft, zoals blijkt uit de aanvragen gezinshereniging op basis van art. 47/1 Vw.).

'Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bijv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind en de reële banden tussen ouder en kind' (zie nr. RvV 183 359 van 6 maart 2017).

Naast zijn familieleden waarmee hij samenwoont heeft verzoeker nog verschillende andere familieleden in België waarmee hij een hecht gezinsleven mee heeft opgebouwd. Zo woont zijn moeder bij zijn oom Omar, waar verzoeker vaak over de vloer komt. Ook met zijn andere oom Ismael heeft hij een goed en intensief contact. Hij heeft maar liefst 40 familieleden die in België wonen (zie stuk 8).

Naast zijn hechte familiebanden heeft verzoeker inmiddels ook een netwerk uitgebouwd in België. Hij gaat onder andere naar de Nederlandse les (zie stuk 7) waar hij inmiddels heel wat sociale contacten heeft opgebouwd. Hiermee werd ook geen rekening gehouden. Nochtans maakt een netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen deel uit van het privéleven van elke persoon, dat wordt beschermd door art. 8 EVRM.

In navolging van onder andere arrest Slivenko/Letland (GK) van 09.10.2003 van het EHRM merkte uw Raad in nr. 202 188 van 10 april 2018 hierover het volgende op:

"Er moet immers op gewezen worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt, zoals de verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift, onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). De verwerende partij gaat er zodoende volledig voorbij aan deze rechtspraak van het EHRM."

Verweerder heeft niet effectief rekening gehouden met het daadwerkelijk bestaande gezins- en familieleven, in de zin van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens omtrent art. 8 EVRM. In die zin is de zorgvuldigheidsplicht reeds geschonden.

Vermits verweerder niet is vertrokken vanuit het daadwerkelijk bestaande gezinsleven, is er ook geen afdoende proportionaliteitsafweging gedaan. Al verzoeker zijn familieleden (maar liefst 40) wonen in België. Verzoekers zus Ouafa is in België, zijn moeder woont hier al enige tijd, hij woont samen met zijn halfzus. Verzoekers vader is overleden. Geen enkel familielid van verzoeker woont nog in Marokko. In Marokko zou verzoeker dus geen gezinsleven meer hebben. Ook dit element had bij de proportionaliteitstoets in overweging moeten worden genomen maar is niet gebeurd.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat 8 EVRM en art. 74/13 ook op zich zijn geschonden.

Het hoorrecht op zich is geschonden (zie hierboven), maar ook in de mate dat er onvoldoende is rekening gehouden met het gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM en 74/13 Vw.. Verzoeker is immers niet adequaat gehoord en als verzoeker adequaat gehoord was, en verweerder zou met de opmerkingen van verzoeker rekening hebben gehouden, ze voldoende zorgvuldig en onpartijdig zou hebben onderzocht, dan zou dit tot een andere beslissing hebben geleid.”

3.3.2.4.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient prima facie te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2.4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een privé- en een gezins- of familieleven in België. Hij stelt dat hiermee geen rekening is gehouden en geen of geen afdoende belangenafweging werd gemaakt.

Wat het ingeroepen gezins- of familieleven in België betreft, wijst verzoeker erop dat ongeveer 40 familieleden van zijn in België verblijven, waaronder zijn zus, halfzus en moeder. Hij wijst op zijn inwoonst bij zijn halfzus en diens gezinsleden en stelt dat deze behoren tot zijn kerngezin. Hij stelt dat hij financieel afhankelijk is van zijn halfzus/tante en oom, waar hij zelf geen inkomsten heeft. Hij stelt dat dit alles blijkt uit de door hem ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt nog hechte en intensieve contacten te hebben met zijn overige familieleden in België, waaronder zijn moeder. Hij merkt op dat zijn vader is overleden en hij in zijn herkomstland geen familieleden meer heeft.

In de bestreden beslissing werd er rekening gehouden met het gegeven dat verzoekers moeder en halfzus zich in België vestigden. Verweerder motiveerde dat dit gegeven de terugkeer naar Marokko niet in de weg staat. Verweerder wees erop dat deze familieleden niet behoren tot het kerngezin van verzoeker en hij niet aantoonde dat hij afhankelijk is van deze familieleden. Verweerder was van mening dat van verzoeker als volwassen persoon mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van deze familieleden en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn dat hij hiertoe niet in staat zou zijn. Verder wees verweerder er nog op dat verzoekers zus samen met hem dient terug te keren naar Marokko en hij niet aangaf een partner of kinderen te hebben in België. Verweerder weerhield in deze omstandigheden geen schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt*

aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker diende reeds verschillende aanvragen in als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij voorhield in het herkomstland ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van zijn halfzus met de Nederlandse nationaliteit. Deze aanvragen werden afgewezen, omdat verzoeker het bewijs van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon niet kon leveren. Er liggen geen concrete argumenten voor die afbreuk kunnen doen aan deze eerder gedane beoordeling. Het gegeven dat verzoeker als gevolg van zijn precare verblijfssituatie in België waarbij hij zelf ook aangeeft slechts een beperkte kennis te hebben van een van de landstalen mogelijk tijdelijk wel wordt bijgestaan door familie verandert niets aan het gegeven dat op basis van de eerdere vaststellingen verweerder in alle redelijkheid kon oordelen dat een daadwerkelijke en bijzondere afhankelijkheidsband niet blijkt. De eerdere situatie in het herkomstland voor de komst naar België biedt hiervoor een correcter referentiepunt. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij deelt uitmaakt van het kerngezin van zijn halfzus en deze ingeroepen familiebanden als dusdanig onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst er in de huidige procedure op dat ook nog vele andere familieleden van hem in België verblijven. Zoals in de bestreden beslissing wordt geduïd, kunnen familiebanden enkel als gezins- of familieleven onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM voor zover evenwel bijzondere afhankelijkheidsbanden blijken. Verzoeker toont dit niet aan. De enkele bewering hechte en intensieve contacten te hebben met zijn familieleden in België volstaat hiervoor niet.

Bijgevolg wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende / dient plaats te vinden.

Het is verder niet betwist dat verzoeker samen met zijn zus dient terug te keren naar zijn herkomstland. Bijgevolg kan hij evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat hij in zijn herkomstland geen familieleden meer heeft.

Wat het ingeroepen privéleven betreft, betoogt verzoeker dat hij een netwerk in België heeft opgebouwd. Hij stelt heel wat sociale contacten te hebben opgebouwd in België tijdens de Nederlandse les.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen gelet op de aanwezigheid van meerdere familieleden in België, weerlegt verzoeker het gestelde in de bestreden beslissing niet dat in redelijkheid van hem als volwassen persoon kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland en dit ondanks de aanwezigheid van familieleden in België. De gemachtigde van de staatssecretaris ziet ook geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. Ook verzoekers zus dient terug te keren naar Marokko. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn familieleden in België niet blijkt. Er blijkt niet dat hij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de in België gevestigde familieleden aan Marokko, de familiebanden niet kunnen onderhouden. De Raad benadrukt dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Verzoeker concretiseert, los van zijn ingeroepen familiebanden, verder op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd en laat na om zijn beweringen op enige wijze te staven. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.4.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker een ernstig grief ontleend aan deze verdragsbepalingen niet aannemelijk maakt. Huidig schorsend beroep biedt verzoeker ook de mogelijkheid om zijn grieven ontleend aan het EVRM aan een grondige en ex nunc beoordeling te laten onderwerpen door de Raad.

3.3.2.4.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat niet blijkt dat verzoeker een partner of kinderen heeft in België en niet blijkt dat hij een gezins- of familieleven heeft in België dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijken volgens verweerder gezondheidsproblemen die zich kunnen verzetten tegen de bestreden beslissing en een terugkeer naar het herkomstland. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen prima facie niet. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking.

Wat het voorgehouden privéleven betreft, merkt de Raad nog op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden.

In deze omstandigheden blijkt prima facie geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont verder niet aan dat artikel 5 van de terugkeerrichtlijn incorrect of ontoereikend werd omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet dat hij zich nog rechtstreeks op deze bepaling uit de terugkeerrichtlijn kan beroepen.

3.3.2.4.6. De uiteenzetting van verzoeker laat op het eerste zicht ook niet toe vast te stellen dat artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet werd miskend. In de bestreden beslissing wordt bovendien geen toepassing gemaakt van deze laatste bepaling.

3.3.2.4.7. In het licht van hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker op het eerste zicht niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.4.8. Verzoeker beroept zich nog op een schending van het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel en in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zoverre verzoeker zich hierbij beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest moet worden geduimd dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de terugkeerrichtlijn en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

In dit verband heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van voormelde bepaling uit de richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij werd gehoord. Wel stelt hij dat hij niet op nuttige wijze is gehoord, omdat volgens hem de beslissing al vast stond voor zijn gehoor en waar hij werd gehoord zonder tolk terwijl hij enkel goed Berbers spreekt. Hij stelt de hem gestelde eenvoudige en korte vragen niet te hebben begrepen. Wat hier ook van zij, de vaststelling dringt zich in ieder geval op dat verzoeker op het eerste zicht niet overtuigt dat hij nog bijkomende elementen naar voor had kunnen brengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden.

Nu niet blijkt dat leden van het kerngezin van verzoeker in België verblijven en hij niet aannemelijk maakt dat hij familieleden heeft in dit land waarmee er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan, standpunten die door verzoeker niet worden weerlegd en waardoor een beschermenswaardig gezins- of

familieleven niet blijkt, overtuigt verzoeker ook niet dat hij hieromtrent in het kader van een gehoor nog relevante elementen naar voor had kunnen brengen die tot een andere beslissingname hadden kunnen leiden. Zelfs al heeft verzoeker, naast de in de bestreden beslissing genoemde familieleden, ook nog andere, verdere familieleden in dit land, blijkt prima facie niet dat de loutere aanwezigheid van deze familieleden een andere beslissing tot gevolg kon hebben gehad. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook reeds geduid dat verzoeker samen met zijn zus dient terug te keren naar zijn herkomstland, zodat hij aldaar geenszins zonder familie zal zijn.

Er blijkt op het eerste zicht dus niet dat verzoeker nog concrete en pertinente gegevens had kunnen aanbrengen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissingname. Deze vaststelling volstaat prima facie om te besluiten dat een schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel of als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel niet blijkt.

3.3.2.4.9. Met betrekking tot de door verzoeker doorheen zijn middel aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.3.2.4.10. Het middel is niet ernstig.

3.3.2.5.1. In een vijfde middel, specifiek gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 7, tweede lid, 49, § 3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Conform het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 moet de beslissing tot terugleiding als een afzonderlijke beslissing worden beschouwd:

Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Uit het bepaalde in artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van “[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens”, blijkt dat de beslissing tot terugleiding van de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat. Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft.

Conform de artikelen 12.1. juncto 13.1. van de Terugkeerrichtlijn, moet een vreemdeling zodoende zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel kunnen aanwenden.

Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, G. en R., punt 29).

Derhalve dient artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zo te worden geïnterpreteerd dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke “beslissing” uitmaakt waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

Vermits de terugleiding een afzonderlijke beslissing uitmaakt, dient deze ook afzonderlijk in feite en in rechte gemotiveerd te worden.

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel.

De motieven zijn is niet afdoende, met name over de elementen ‘risico op onderduiken’. Er wordt daarnaast niets gesteld over het gezinsleven.

Hij voegt hier nog aan toe dat uit bestreden beslissing nogmaals duidelijk blijkt dat er sprake is van 'copy paste' van de beslissing van zijn zus en dat er geen individueel onderzoek werd gevoerd. Dit blijkt o.a. uit het vergeten te zijn het geslacht aan te passen: 'haar vertrek',

Ook wat het onderdeel 'terugleiding' betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel, derde onderdeel, en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.

Tweede onderdeel,

Die tweede alinea van artikel 7 luidt: "Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden".

Titel III quater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat onder meer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel, tweede onderdeel. Er is geen enkel moment rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is."

3.3.2.5.2. In de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze de overwegingen in rechte en in feite worden gelezen die ten grondslag liggen aan de beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze beslissing is zo gesteund op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook de overwegingen in feite worden weergegeven. Er wordt geduid dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken waar hij tot drie maal toe onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar halfzus. Er wordt nog geduid dat niet blijkt dat een terugleiding naar Marokko in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers verklaringen dat hij geen familie meer zou hebben in Marokko volstaan hiervoor volgens verweerder niet. Verder wordt nog geduid dat niet blijkt dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft die zich verzetten tegen een terugkeer naar Marokko. Verzoeker heeft aldus kennis kunnen nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de beslissing tot grensleiding, waardoor hij heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). In zoverre verzoeker met verwijzing naar de bespreking van zijn vorige middelen stelt dat omtrent het risico op onderduiken en zijn familieleven niet afdoende zou zijn gemotiveerd, kan worden volstaan met de vaststelling dat dit betoog niet werd aanvaard. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast ook niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt prima facie niet.

Verzoeker herhaalt verder dat volgens hem er geen sprake is van een individueel onderzoek en het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Ook hier blijkt niet dat verzoeker nieuwe argumenten aanbrengt dan deze die hij reeds naar voor bracht, zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking dienaangaande van de voorgaande middelen. Hierbij werd ook reeds rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zal worden teruggeleid naar zijn herkomstland Marokko. Het enkele gegeven dat verzoekers geslacht op zeker punt in de bestreden beslissing incorrect is weergegeven, volstaat in dit verband prima facie ook nog niet.

Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

Verzoeker betwist niet dat er in zijn situatie toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, waardoor het in beginsel mogelijk was om hem met toepassing van voormelde wetsbepaling terug te leiden naar de grens.

Verzoeker stelt dat niet blijkt dat werd nagegaan of enig voorbehoud geldt vervat in de bepalingen van titel III quater, zijnde de *“bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”*. Hij stelt dat dit voorbehoud niet is onderzocht en met name niet blijkt dat de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is onderzocht. Er kan andermaal worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen, waaruit volgt dat prima facie deze bepaling werd gerespecteerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Hierbij werd reeds rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zal worden verwijderd naar zijn herkomstland Marokko.

Het gegeven dat in de motivering van de beslissing tot grensleiding niet specifiek melding wordt gemaakt van artikel 74/13 doet ook geen afbreuk aan het gegeven dat hierin wel degelijk rekening is gehouden met de familiebanden van verzoeker in België en het gegeven dat geen gezondheidsproblemen blijken die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar Marokko. De beoordeling in het kader van het gezins- of familieleven zoals deze blijkt uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten dient op het eerste zicht ook noodzakelijkerwijze te gelden voor de gehele beslissing, inclusief de beslissing tot grensleiding. Verzoeker toont op het eerste zicht niet aan dat in zijn geval geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 7, tweede lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van de materiële motiveringsplicht kan andermaal prima facie niet worden vastgesteld.

Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten naar voor ter staving van de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM. Dit onderdeel van het middel komt onontvankelijk voor.

Artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet heeft ten slotte betrekking op de opheffing of intrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de vluchtelingenstatus, of de afstand van de betrokken vreemdeling van zijn status. Er blijkt niet dat hiervan *in casu* sprake is, waardoor niet blijkt dat verzoeker zich dienstig op deze bepaling kan beroepen.

Het middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

I. CORNELIS